

χόρτων, με τοὺς ροδίζοντας ἀμνοὺς, σταυροποδητὶ ὡς κλεφτῶν καθημένων τῶν τριακοσίων, οἰοεὶ χριστιανικὰς ἀγάπας τελούντων, τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἀγωνιζομένων νὰ εὐχαριστηθοῦν ὅλοι, τοῦ ἀγαθωτάτου προέδρου κ. Κοντονικολάου συγκεκινημένου μέχρι τοῦ νὰ μὴ ἔχη ὀρεξίν' καὶ ἔπειτα προπόσεις, χοροί, τραγούδια, ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ συνδέσμου, ὑπὲρ ὅλης τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους.

Θερμοτάτην ὑποδοχὴν ἔκαμψαν τοῦ κ. Δημάρχου, χαιρετήσαντες ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὴν πόλιν ὅλην τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὅταν ἀνεχώρησε τὸν ἡκολούθησαν ἐπὶ ἱκανὸν μὲ τὴν σημαίαν τῆς Συντεχνίας.

Καὶ τὸ ἐσπέρας ἐν τάξει, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν ἐνθουσιασμῷ, ἐπανήλθον εἰς τὴν πόλιν ἐφ' ἀμαζῶν, ἐγκλείοντες ὅλοι ἐν ταῖς καρδίαις των τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὡς ἀτομικὴν ἑκαστος χαρὰν καὶ ἀνάμνησιν καὶ εὐδαιμονίαν.

* * *

Εὐχόμεθα κραταίωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Συνδέσμου, ὅστις δέον νὰ καταγίγη καὶ εἰς πρακτικώτερα ζητήματα, οἷον τὸ περὶ ὑγιεινῶν κατοικιῶν, περὶ τοῦ ὁποίου ἴσως ἐπανεέλθωμεν πλατύτερον.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Ἡ ἐπιτροπεία τῆς παραστάσεως «Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου» ὑπὸ φοιτητῶν ἐκφράζει ἐξ ὀνόματος αὐτῶν τὰς εὐχαριστίας των πρὸς τὸν ἀξιοτίμον κ. Ἀντώνιον Βαρβέρην διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς ἀπεδέξατο τὴν παράκλη-

σιν αὐτῶν, ὅπως ἐκγυμνάσῃ αὐτοὺς, καὶ τὸν ζῆλον, ὃν κατέβαλε, πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς καὶ πρὸς τὸ ἐν γένει κοινὸν διὰ τὴν προθυμίαν, ἣν ἐδείξατο συρρεῦσαν ἀθρόον εἰς τὸ θέατρον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ διὰ τὴν μετὰ ραγδαίων χειροκροτημάτων ὑποδοχὴν τῶν πρῶτην φορὰν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνελθόντων νέων.

Ἡ Ἐπιτροπεία.

ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΜΑΣ ΦΕΥΓΕΤΕ;

Καὶ σεῖς λοιπὸν μᾶς φεύγετε, Σμυρνῆς χαριτωμέναις, καὶ πίσω, στὴ πατρίδα σας γυρνᾶτε μὲ χαρὰ, ὅπου μὲ μέλι, λὰς, γλυκὸ σᾶς ἔχει καμωμέναις ὁ Μέλης, ποῦ τὰ κρυὰ του κατακυλᾷ νερά, καὶ ἔτσι, σὰν Νεραῖδες ἀπὸ ἐκεῖ βγαλμέναις, πάλι γιὰ 'κεῖ μᾶς φεύγετε, Σμυρνῆς χαριτωμέναις;

Μὲ τὴν **Λαμπρὴ** μᾶς ἦλθετε καὶ μὲ τὰ χελιδόνια, λαμπραῖς καθὼς ἐκείνηνε, φαιδραῖς καθὼς αὐτά, τραγούδια νὰ σκορπίσετε σὰν γλυκολάλ' ἀηδόνια, καὶ νὰ μᾶς δεῖξετε ὡμορφιαῖς καὶ κάλλη ζηλευτά. Ἀ, ! τί καλὰ ποῦ 'άναυτε, στῆς ἀσχημιάς τὰ χρόνια, με τὴν Λαμπρὴ νὰ ἔλθετε καὶ μὲ τὰ χελιδόνια.

— Θέλω νὰ κάμω, ἐξηκολούθησεν, ὁπόπειραν, χωρὶς νὰ ἐλπίζω πολλὴ νὰ ἐπιτύχω' ἀλλὰ τέλος πάντων... Ἐὰν ἐπιθυμῆτε, διατάξατε τοὺς χωροφύλακας σας ν' ἀποσυρθοῦν καὶ νὰ μείνουν κρυμμένοι εἰς τινὰ ἀπόστασιν ἀπὸ ἐδῶ.

Τῆς διαταγῆς ἀμέσως δοθείσης, διαβιβασθείσης καὶ ἐκτελεσθείσης ταχέως, ἀνερχίθη διὰ τὰς φυσικῆς κλίμακος, ἣν γνωρίζομεν, εἰς τὸν βράχον καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ ὀρθὸς εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὄροπεδίου. Προσβλέψας κύκλῳ ἤρχισε διὰ φωνῆς ἡχηρὰς νὰ κράζῃ.

— Λυκογιάννη! Λυκογιάννη! "Ε! Λυκογιάννη!

Ἡ ἡγὼ ἐπανέλαβε τὰς λέξεις αὐτοῦ καὶ τὰ πάντα κατέλαβεν αὐθις σιγῇ.

Μετὰ δύο ἢ τρία λεπτά ἐκραξεν ἐκ νέου.

— Λυκογιάννη! Λυκογιάννη! ἔλα λοιπὸν ἔλα!

Τὴν φορὰν ταύτην, μετὰ τὴν τελευταίαν ἀντήχησιν, ἰσχυρὰ φωνὴ ἐξερχομένη ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ φαιῶ Ἀόφου ἀπῆντησεν:

— Ἰάκωβε! Ἰάκωβε!

— Ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν μου, ἐψιθύρισεν ὁ νεακός.

Καὶ πάλιν ἀνέκραξε:

— Λυκογιάννη! Λυκογιάννη! ἔλα, ἔλα!

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ Λυκογιάννης ἐφάνη ἐξερχόμενος ἐκ τῆς σύραγγος, ἥτις ἦγεν εἰς τὸ τρομερὸν ρῆγμα. Ἡδύνατό τις νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἐπιπηδῶντα ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ φθάνοντα ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου, ἵνα ριθῇ καὶ ἐναγκαλισθῇ

τὸν φίλον του. Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος εἶχε ποιήσῃ κίνησιν τινὰ ἀποστροφῆς, ὃ δὲ Λυκογιάννης πρὸ τοῦ αὐστηροῦ βλέμματος τοῦ Ἰακώβου, ἔστη ἑκπληκτος καὶ ὅλως ἀμηχανῶν. Ἡ λάμψις τῆς χαρᾶς, ἥτις ἐφώτιζε τὸ βλέμμα του, ἐσβέσθη, εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐνόμισεν ὁ Ἰάκωβος ὅτι εἶδε περιστρεφόμενα δύο δάκρυα.

— Ἰάκωβε! ἀπήγγειλε θλιβερῶς ὁ Λυκογιάννης.

Ὁ λοχαγὸς εἶχεν ἀναλάβει ἀγῶνα, τοῦ ὁποίου τὸ εὐκολώτερον μόνον μέρος κατῴρωθη· κατενόησεν ὅτι, ἐὰν ἄφινε τὸν Λυκογιάννην ν' ἀπομακρυνθῇ, δὲν θὰ κατῴρωτο νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ. Ἀντὶ πάσης θυσίας ἔπρεπε νὰ παραδώσῃ τὸν δυστυχῆ εἰς τοὺς χωροφύλακας.

Τότε καταστέλλων τὴν ἀντιπάθειάν του, κατασιγάζων τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ψυχῆς του, ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Λυκογιάννην, ὅστις μὴ δυνάμεις νὰ κρατήσῃ τὴν χαρὰν του ὥρμησεν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ φίλου του, τοῦ μόνου ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, καὶ τὴν προσεκόλλησεν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἐλθὲ, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, πάμε.

Ὁ Λυκογιάννης ὀρθωθείς ἔρριψε βλέμμα ταχύ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Οὐδὲν δὲ βλέπων δυνάμενον νὰ ἀνησυχήσῃ αὐτὸν ἡκολούθησε τὸν Ἰάκωβον ἄνευ δυσπιστίας.

(Ἀκολουθεῖ)